

சமஸ்கிருதத்தின் அவலம், எதையும் சூயமாக சீர்திருக்கி பார்க்க முடியாது இருத்தல் தான். பகுத்தறியும் மனித உணர்வை இழந்து, மலடாகி வாழ்தல் தான். மற்றவர்களின் சூயத்வேகைக் குறைப்ப, என்னையோ அறியாது இழத்தல் தான். என உழைப்பும் மற்றவனால் சூரணப்பட்டுவது தவிரியாது நாம் எப்படி இருக்கின்றோமோ, அப்படித்தான் இதுவும்.

இதற்கு அமைய நாம் மனிதத்தன்மை இழந்து விடுகின்றோம். உணர்வுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் இடையில் எந்த இடவெளியும் இன்றி போகின்ற சமஸ்கிருதம், சமஸ்கிருதத்தில் நிலைத்து நிற்கிவிட்டு நிற்க முடியாது. மற்றவர்களின் தவேகைக் குறைக்கிவிட்டு போகின்றது.

இதையேதான் பாலிகளும் அரசும் செய்கின்றது. ஒருபக்கத்தில் மக்கள் அல்லலுற்று அவலப்படும் எத்தனையோ விதமான வாழ்க்கை. மற்றபக்கத்தில் இதன்மேல், அரசும் பாலிகளும் நடத்துகின்ற பிரச்சாரப் போர். இதில் எதை கடைக்கின்றனரோ, அதை நம்புகின்ற நிலையில் பகுத்தறிவை கற்கப்பட்ட மக்கள். மக்களுக்காக போராடாதவர்கள், மக்களை ஓடாக்கி வாழ்ந்தவர்கள், மக்கள் பகுத்தறியும் தன்மையை இல்லாததாகின்றனர்.

இந்த நிலையில் எந்தப் பிரச்சாரம் எப்படி மக்களை எட்டிகின்றதோ, அந்த எல்லையைக் குறைக்கின்ற அறிவிலித்தனத்துடன், அவை உணர்ச்சிக் குள்ளாகி வெடிகின்றது. இலக்கற்று, மனதை அழிக்கின்றது. இதுவே நவீன வியாபாரமாகிவிடுகின்றது. மக்களின் உணர்வை மட்டுமல்ல, பணத்தையும் கறந்து விடுகின்ற அவலக் கலை.

